

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15553 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 maart 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 april 2008, verstuurd op 17 april 2008.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de provincie Paktya afkomstig te zijn. Toen u drie of vier jaar oud was, verhuisde uw familie naar Pakistan. Uw vader, die zich bezig hield met het verkopen van auto’s en later twee jaar met de Taliban samenwerkte, bleef in Afghanistan achter maar kwam jullie af en toe bezoeken. Toen de Taliban aan de macht waren, keerde jullie familie terug naar Paktya. Uw vader werkte samen met de Taliban. Toen u met hem een discussie kreeg omdat u geen baard wou en omdat u weigerde voor de Taliban te vechten, keerde u na vijftien tot twintig dagen alleen terug naar Pakistan. Ook uw familie, inclusief uw vader, keerde naar Pakistan terug toen de Taliban door de Amerikanen werden verdreven. Uw vader bleef in Pakistan contacten onderhouden met Talibanstrijders en uw broer keerde nog terug naar Afghanistan waar hij de Taliban weer vervoegde. Toen hij later weer naar Pakistan kwam, bleek hij beschoten te zijn geweest. Uw vader besliste begin 2007 dat het beter was te stoppen met elke activiteit voor de Taliban. Hij dacht dat jullie in Afghanistan met rust zouden worden gelaten en besloot met het gezin naar Paktya terug te keren. Toen jullie vier of dagen aanwezig waren in jullie woonst, kregen jullie het bezoek van de Taliban die u ook al in jullie huis in Pakistan had gezien. Uw vader reageerde boos op hun komst en verbrak het contact met de Taliban. De volgende nacht kwamen zij terug en moordden uw familie uit maar u kon naar het huis van de burens vluchten. Daar kon u enkele dagen blijven. Het dorpshoofd, Nabi genaamd, raadde u af de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen. U zag geen andere uitweg dan het land te verlaten en reisde via Pakistan, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 19 maart 2007 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Op 29 juni 2007 werd u een eerste keer gehoord door het Commissariaat-generaal. Het Commissariaat-generaal nam op 5 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal heeft deze beslissing op 14 november 2007 ingetrokken. Op 22 februari 2008 was u op het Commissariaat-generaal voor een bijkomend gehoor. Ter staving van uw asielrelaas legde u enkele documenten voor: de eigendomspapieren van een stuk grond in de provincie Paktya en identiteitsdocumenten (taskara’s) van zowel uzelf als van uw vader.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers vage verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Afghanistan maken het onwaarschijnlijk dat hij inderdaad naar Afghanistan terugkeerde;
 - verzoekers verklaringen over de talibanactiviteiten van zijn vader en de verwondingen van zijn broer waren eveneens erg vaag;

- op basis van verzoekers verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat hij en zijn familie alsnog een verblijfsrecht in Pakistan kunnen doen gelden;
- verzoeker legt omtrent het verkrijgen van zijn taskara weinig aannemelijke verklaringen af;
- het door verzoeker neergelegde document omtrent een stuk grond in Paktya, is geen bewijs voor zijn beweerde recente verblijf in Afghanistan.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
- 2.1.2. De specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
3. Verzoeker benadrukt dat de echtheid van de taskara niet wordt betwist, en verwijt de Commissaris-generaal achterwege te laten dat verzoeker verklaarde de taskara nodig te hebben omwille van het feit dat zijn broer dit belangrijk vond gelet op de veelvuldige controles in Afghanistan. Volgens verzoeker heeft de Commissaris-generaal geen onderzoek willen verrichten om na te gaan of verzoeker werkelijk nog voldoende belangen had in Afghanistan om er geregeld te verblijven en of hij daardoor mogelijk zijn beschermingsstatuut in Pakistan zou hebben verloren.
4. De Raad wijst verzoeker er op dat om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het moet worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoekers verklaringen over de terugkeer van zijn familie naar Afghanistan, over de activiteiten van zijn familieleden tijdens hun terugkeer en over zijn eigen activiteiten in Afghanistan niet overtuigend zijn. Specifiek voor de taskara stelde de Commissaris-generaal bovendien vast dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij naar Paktya reisde om (op aanraden van zijn vader en broer) een taskara te verkrijgen, terwijl hij in deze periode in Pakistan verbleef waar dit document geen nut heeft. Verzoeker kon bovendien niet verduidelijken welke dienst de taskara uitreikt, en legde tegenstrijdige verklaringen af over de motieven van zijn reis naar Paktya. Concreet verklaarde verzoeker eerst dat hij ook naar Paktya reisde om zijn zieke moeder te bezoeken, maar wijzigde hij zijn verklaringen nadat de Commissaris-generaal erop wees dat zijn moeder reeds eerder Afghanistan zou hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, 29/06/2007, p. 3). Daarnaast werd vastgesteld dat verzoeker in eerste instantie een fax van de taskara neerlegde, maar dat deze fax niet het Afgaanse landnummer 0093 bij de verzender vermeldt. Verzoeker bracht hiervoor geen verklaring aan. Uit het geheel van deze vaststellingen wordt duidelijk dat verzoekers verklaringen omtrent de taskara vaag en vooral onsamenhangend zijn.

- 2.1.5. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte zijn verklaringen als “vaag” afdoet en verkeerde conclusies trekt over het verblijf van zijn familie in Afghanistan. Verzoeker wijst er op dat hij wel degelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat zijn familie naar Afghanistan terugkeerde ten tijde van de Taliban en niet zoals in de bestreden is vermeld, toen de Taliban er aan de macht kwam.
6. De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (p. 11) verklaarde dat zijn familie naar Afghanistan terugkeerde “toen de Taliban aan de macht kwamen” en preciseerde dat zijn vader en zijn broer tijdens de laatste twee jaren van het Taliban-bewind voor de Taliban werkten, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn familie tijdens de hele Taliban-periode slechts 6 maanden in Afghanistan verbleef (gehoorverslag CGVS, 29/06/2007, p. 4). Van verzoeker mag in dit verband worden verwacht dat hij over zijn verblijfplaats en deze van zijn familieleden coherente verklaringen aflegt. Dergelijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wijzen echter op de ongeloofwaardigheid van de beweerde terugkeer van zijn familie naar Afghanistan.
- 2.1.7. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het gehoor een misverstand heeft rechtgezet: zijn moeder verbleef niet in Afghanistan maar in Pakistan en hij reisde naar Afghanistan om medicijnen te halen.
- 2.1.8. De Raad stelt opnieuw vast dat uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2007 blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd of hij enkel naar Afghanistan reisde om de taskara te bekomen, en hij hierop antwoordde dat hij ook zijn zieke moeder ging bezoeken (p. 2,3). Pas nadat de Commissaris-generaal herhaaldelijk vroeg of en waarom zijn moeder in 2004 in Afghanistan verbleef, paste verzoeker zijn relaas aan en verklaarde hij dat zijn moeder in Pakistan verbleef terwijl hij in Afghanistan medicijnen ging halen. Het weze benadrukt dat het aan verzoeker is om spontaan coherente verklaringen af te leggen over de wijze waarop hij zijn Taskara heeft bekomen, en dus over de motieven van zijn reis van Pakistan naar Paktya. De Raad wenst verzoeker er op te wijzen dat de loutere bevestiging van één versie van tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om tegenstrijdigheden te herstellen.
9. Verzoeker betwist dat hij de activiteiten van zijn vader en broer niet met voldoende concrete gegevens aannemelijk maakt. Hij benadrukt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle details kent van de activiteiten van derden (zijn familieleden) en verwijt de Commissaris-generaal dat hij tijdens het gehoor niet met deze opmerkingen werd geconfronteerd. Verzoeker meent dan ook dat, door hier een doorslaggevend belang aan te hechten, de Commissaris-generaal op ontoelaatbare wijze een toegevoegde voorwaarde aan de vluchtelingendefinitie creëert die geen enkele wettelijke basis heeft. Verzoeker stelt echter wel degelijk bepaalde informatie over de activiteiten van zijn vader te hebben meegedeeld, alsmede de namen te hebben gegeven van de personen van de Taliban waarmee zijn vader in Pakistan vergaderde. Ook de reden waarom zijn vader de banden met de Taliban verbrak, heeft verzoeker meegedeeld. Verzoeker verwijst hiertoe telkenmale naar de desbetreffende gehoorverslagen.
10. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal duidelijk enkele namen geeft van personen die regelmatig hun huis in Pakistan bezochten (gehoorverslag DVZ, p. 11). Het is evenwel merkwaardig dat verzoeker tevens bij het Commissariaat-generaal aangeeft de mannen die hun huis bezochten enkel van gezicht te kennen en dat hij de namen niet kent, te meer daar verzoeker eveneens verklaarde dat ze elke dag op bezoek kwamen en zeer laat bleven (gehoorverslag CGVS 29/06/2007, p. 10). In dit opzicht is het eveneens bevreemdend

dat verzoeker niet wist waarover ze spraken, hetgeen op zijn beurt opnieuw vragen oproept gezien verzoekers vader hem verscheidene malen heeft aangespoord om zich eveneens bij de Taliban te voegen (gehoorverslag CGVS 29/06/2007, p. 10, p. 4) . De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker verklaarde dat toen zijn broer beschoten werd, zijn vader alle contacten met de Taliban verbrak (gehoorverslag CGVS 29/06/2007, p. 11). Gezien dit de oorzaak is van de ingeroepen problemen door verzoeker en de reden uitmaakt van zijn vlucht, is het bijzonder bevreemdend dat verzoeker niet wist door wie en waar zijn broer beschoten werd, dat hij niet kon preciseren wat er precies met zijn broer gebeurde en waarom zijn vader dan precies wilde terugkeren naar Afghanistan en wat zijn plannen daar waren, te meer daar verzoeker zelf in Pakistan geen problemen kende, en zijn winkel zomaar achterliet zonder de reden te kennen van wat hij in Afghanistan zou moeten gaan doen (gehoorverslag CGVS 29/06/2007, p. 10, 11, 12). De Raad merkt op dat de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen blijkt uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente of ongeloofwaardige verklaringen kan worden afgeleid. Specifiek voor verzoeker geldt tevens dat verzoeker praktisch zijn volledige leven in Pakistan heeft gewoond, en dat de activiteiten van zijn familie in Afghanistan belangrijk zijn om aannemelijk te maken dat verzoeker en zijn familie effectief nog terugkeerden naar Afghanistan. De vraag naar de activiteiten in Afghanistan is om deze reden relevant, en de Commissaris-generaal merkte terecht op dat verzoeker nauwelijks concrete informatie aanbrengt over de juiste inhoud van de (langdurige) activiteiten van zijn vader en broer voor de Taliban, en nauwelijks concrete informatie aanbrengt over de periodes dat hij zelf in Paktya verbleef, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Wat de confrontatieplicht betreft, dient verzoeker er op te worden gewezen dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De Commissaris-generaal heeft zich gebaseerd op de gehoorverslagen in het administratieve dossier en de verzoekende partij heeft ervan kennis kunnen nemen. Verzoeker laat echter na concreet aan te tonen dat de Commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid.

- 2.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. In een tweede middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de subsidiaire bescherming hem niet kan worden geweigerd omdat hij vroeger een verblijfsrecht in Pakistan had. Verzoeker stelt nog dat de Commissaris-generaal verder onderzoek had moeten voeren naar de reële mogelijkheden om naar Pakistan terug te keren, en verwijt de Commissaris-generaal een schending van de zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht. De Commissaris-generaal kon enkel besluiten tot een weigering op grond van een mogelijk verblijf in een derde land in toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt echter nergens of de voorwaarden voor de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aanwezig waren.
- 2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal, overigens terecht, oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen volgens dewelke hij zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook met recht dat aangezien verzoekers terugkeer naar Afghanistan ongeloofwaardig wordt geacht en

hij bovendien praktisch zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven, hij nog steeds zijn verblijfsrecht in Pakistan kan doen gelden. De subsidiaire beschermingsstatus is een tijdelijke beschermingsstatus, verzoeker genoot volgens zijn eigen verklaringen over tijdelijke bescherming in Pakistan en toont niet aan deze status niet langer te kunnen doen gelden. Verzoekers verwijzing tenslotte naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag aangezien dit artikel betrekking heeft op een versnelde procedure in specifieke situaties.

- 2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenfinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Pashtou taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, wordt bijgevolg niet aangetoond. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel worden volgehouden: de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de Commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.